

MIJN LEVEN OVER HOOP

Christa Tomassen-Heek

LEESFRAGMENT

MIJN
LEVEN
OVER
HOOP

Christa Tomassen-Heek

MIJN LEVEN OVERHOOP

© 2022, Christa Tomassen-Heek

Uitgave: februari 2022

Omslagontwerp en binnenwerk: Jore ontwerp

Illustratie omslag: Marijke ten Cate

Uitgave: Triple Boeken, Aalten

www.tripleboeken.nl

info@tripleboeken.nl

mijnlevenoverhoop@gmail.com

ISBN: 9789083117379

NUR: 402 - waargebeurde verhalen

Alle rechten voorbehouden.

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK

Ik draag dit boek op aan:

Mijn anonieme donor,
dank je wel dat ik al jaren
mag leven met jouw lever!

Jannike, Arjen, Hillany, Debora,
William, Nick, Jade, Naomi en Demi.
Ik ben zo dankbaar voor jullie in mijn leven.
Jullie liefde maakt mijn leven zoveel mooier,
gewoon door wie jullie zijn.

*Wonderlijk
hoe God
met de scherven
van een mensenleven
nog iets heel kan maken
als wij die scherven
maar in Zijn
handen geven*

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord 9

1. Vergiftigd 13
2. De bruiloft 30
3. Nieuw leven met een nieuwe lever 41
4. Thuiskomen 56
5. Ons verlangen 71
6. Eerste- en tweede Hemelvaartsdag 92
7. Tot ziens 112
8. Heimwee & Zonnestrallen 134
9. 365 dagen 165
10. Overhoop 198
11. Verliefd 212
12. Ontdekkingstocht 254
13. De club waar niemand bij wil 278
14. De stilte doorbreken 316
15. Ontzagwekkend wonderlijk 339
16. Gedenkstenen 346

Woorden van dank 359

Eindnoten 364

1

VERGIFTIGD

Worstelend... alsof ik geketend ben... paniek! Ik kan me niet bewegen, maar ik vecht ertegen. Ik glij weer die diepe donkerheid in. Er is niets, alleen stilte. Langzaam kom ik weer boven. Het is alsof ik in een duistere nachtmerrie zit. In paniek vecht ik weer tegen de ketenen. Ik kan niets... ik worstel... ik vecht.

‘Christa! Christa!’

In de verte hoor ik iemand mijn naam roepen. Het dringt maar zachtjes door. Ik voel een hand op mijn arm.

‘Als je rustig blijft, maken we je los,’ hoor ik zeggen.

Wat? Ik snap er helemaal niets van. Hoezo los? Waar ben ik? Lig ik vast? En waarom dan?

Langzaam glij ik weer weg. Nog net denk ik: stil en rustig blijven liggen, Christa. Dan slokt de donkerte me weer op en zak ik weg. Niemandslaan. Vergetelheid.

Ik ben er weer en ik kan me bewegen. Ik voel dat ik vrij ben en dat er iemand bij me is.

‘Goedemorgen, Christa,’ hoor ik zeggen.

Langzaam open ik mijn ogen. Het is iets wat ik heel bewust doe, want het gaat niet vanzelf. Ik herken het bed waarin ik lig... een ziekenhuisbed.

Ik open mijn ogen wat verder en zie een arts naast me zitten. Ze groet me nog een keer: ‘Goedemorgen, Christa, wat fijn dat je er weer bij bent. Hoe voel je je? Weet je waar je bent?’

‘Hallo. Ja, ik ben in het ziekenhuis in Groningen,’ antwoord ik.

‘Dat klopt. Weet je ook hoe je hier bent gekomen?’

Hier moet ik even over nadenken. Ik kan het me niet herinneren, maar ik zeg: ‘Met de auto.’ Hoe kom ik hier anders?

‘Met de auto. Weet je dat zeker?’

‘Nee, maar dat denk ik. Ik weet het niet zeker.’

‘Je bent hier gekomen met de ambulance. Je zieke lever...’

Met de ambulance? Hoe dan? Daar weet ik niets meer van. Ik glij weer weg.

‘Christa, wakker blijven!’ roept ze. ‘Doe je ogen eens open!’

Met moeite gehoorzaam ik.

‘Blijf wakker hoor! Weet je welke dag het vandaag is?’

Ja, dat weet ik wel. Want ik herinner me dat ik zondagavond nog afscheid nam van mijn vriend Géor, die volgende maand mijn man wordt. Daarna ben ik de trap opgelopen en ben naar bed gegaan. ‘Maandag,’ antwoord ik dus.

‘Nee, het is dinsdag. Je bent een dag buiten bewustzijn geweest. Je lever kon de eiwitten niet verw...’

Even hoor ik niets meer. Shock. Het is dinsdag. Waar is de maandag gebleven? Wat is er gebeurd? Het is allemaal teveel informatie en te vermoeiend. Ik glij terug de donkerte in.

Als ik weer wakker word, krijg ik iets te drinken. De verpleging is blij om me weer wakker te zien.

De deur gaat opeens open en daar komen mijn ouders binnen. En Géor, mijn lieve en allerbeste vriend. Ik rol bijna uit mijn bed. Waarom zijn zij hier nu weer? En dat nog wel op de vroege morgen? En waarom kijken ze zo blij?

‘O, lieverd, wat ben ik blij je weer zo te zien,’ zegt mijn moeder, terwijl ze me een knuffel geeft. Mijn vader geeft me een kus.

Ook aan Géor zie ik dat hij erg blij is. Van hem krijg ik ook een dikke knuffel en een kus.

Vol verbazing vraag ik: ‘Waarom zijn jullie hier?’

Er komt geen antwoord, alleen maar vragen. ‘Hoe voel je je nu? Ben je moe? Weet je wat er is gebeurd?’

‘Ja, ik ben moe... heel erg moe, maar...’

‘We sliepen vannacht in het zusterhuis en waren zo blij toen we werden gebeld dat je weer wakker was. We zijn meteen hierheen gekomen om je weer te zien. Straks gaan we ontbijten en dan komen we weer terug. Dan komt ook je dokter. Dag lieverd, tot straks.’

Drie zoenen en weg zijn ze weer. Ze lopen de gang op en laten me achter met al mijn eigen vragen en verbazing.

Even later komt er een verpleegster binnen met een nieuwe bezoeker. Het is onze dominee.

‘Goedemorgen Christa, wat fijn je zo te zien,’ groet de dominee.

‘Goedemorgen.’

‘Dat was wel schrikken voor iedereen. Hoe gaat het nu met je?’

‘Ik weet het allemaal nog niet zo goed,’ beken ik eerlijk.

‘Dat geeft niets hoor, dat komt allemaal wel weer. Zijn je ouders al geweest?’

‘Ja, die zijn net weg om te ontbijten.’

‘Nou, dan loop ik straks wel even die kant op en kijk of ik ze tegenkom. Doe ze anders maar de hartelijke groeten van mij en zeg maar dat ik nog wel even bel.’

Hij bidt samen met mij, maar ik hoor het al niet meer. Het is allemaal te veel. Vandaag is het dinsdag, ik ben hierheen gebracht met de ambulance, Géor en mijn ouders zijn hier in Groningen, de dominee rijdt ook twee uur om me te bezoeken...

Tussendoor krijg ik ook nog te horen dat mijn zussen hebben gebeld om te vragen hoe het met mij gaat en dat zij ook heel blij zijn met het goede nieuws. Ik krijg de hartelijke groeten en dikke kussen. Ook hoor ik dat mijn aanstaande schoonmoeder heeft gebeld en dat ook zij heel blij is. Ik krijg van haar ook een dikke kus.

En ikzelf? Ik herinner me niets. De hele maandag is weg uit mijn geheugen.

Omdat ik weer ‘bij’ ben, mag ik al snel van de ic af en naar een eigen kamer.

Rustig lig ik in bed. Ik voel me zo moe. Vermoeidheid is me wel bekend. Door mijn leveraandoening heb ik dat wel vaker. Maar deze moeheid is echt intens. Mijn lichaam voelt aan alsof ik zwaar werk heb gedaan. Ook mijn hersenen voelen moe. Ik kan niet goed en helder nadenken en daardoor kan ik ook niet zo goed praten.

Géor komt binnen.

‘Hé, lieverd, hoe gaat het?’ Hij kruipt bij me op bed. Even samen.

‘Ik ben zo blij dat je er weer bent,’ zegt hij geëmotioneerd.

‘Ik ben heel vermoeid, van alles, maar ik snap er niet veel van.’

‘Wat weet je nog wel, Chris?’ vraagt hij terwijl hij van het bed stapt, een stoel bij het bed schuift en gaat zitten.

‘Uhm... dat we zondagavond afscheid hebben genomen. Dat deze week de keuken van ons huis wordt geschilderd. Dat ik voor onderzoeken naar het ziekenhuis zou gaan. Ik heb mijn ouders welterusten gewenst en tegen ma gezegd hoe laat we samen met mijn zusje Anneke zouden vertrekken. Ik ben daarna meteen gaan slapen. Het volgende wat ik weet, is dat ik hier wakker word en dat het kennelijk dinsdag is. Jij bent hier en mijn ouders ook. Moet je niet werken?’

‘Nee, Chris, je bent erg ziek. Ik heb mijn werk gebeld dat ik met jou naar het ziekenhuis moest.’

Opeens valt mijn oog op een grote vlek op zijn broek aan de binnenkant van zijn been.

‘Waarom is je broek zo vies? Hoe komt dat?’

‘O, dat is niets...’

We kijken elkaar aan en ik zie in zijn ogen dat er wel iets is.

‘Chris, wat weet je verder nog?’

‘Vertel me eerst over die vlek.’

Ik voel dat hij het me niet wil vertellen, maar ik wil het toch weten.

‘Vertel het nou maar,’ zeg ik niet zo liefdevol.

‘Nou, uhm... oké...’

Aan alles merk ik zijn twijfel. Of is het verdriet? Of schaamte?

‘Chris, je bent echt heel ziek.’

‘Ja ja,’ onderbreek ik hem. ‘Vertel nou maar gewoon. Niet eromheen draaien. Hoe komt die vlek op je broek?’

‘Jij hebt me daar gebeten,’ zegt hij zacht.

‘Wat? Wanneer?’

Wat is het toch ook een lieverd. Ik weet dat hij het me gaat vertellen, maar ik zie dat hij het eigenlijk niet wil. Hij wil mij beschermen. En ik? Ik wil het weten.

‘Vertel me alles,’ zeg ik. ‘Vertel alles want ik ben in de war. Ik snap niets van dit alles.’

‘Oké.’ Hij kijkt me aan en zijn liefde voor mij straalt uit zijn lichtblauwe ogen, ook al staan ze nu vermoeid, bezorgd en onzeker.

‘Je lever kon de eiwitten niet meer verwerken. Daardoor raakte je helemaal in de war.’

‘In de war? Hoezo?’

‘Je wist niet meer wat je deed. We konden geen contact meer met je krijgen. De ambulance moest komen.’ Hij slikt een paar keer. ‘Ze moesten je vastbinden omdat je niet mee wilde. Ik ging met je mee de ambulance in en zat vlak naast je hoofd. En opeens was het: hap!’

Stomverbaasd kijk ik Geór aan.

‘Sorry,’ zeg ik vermoeid.

‘Nee lieverd, je hoeft geen sorry te zeggen. Het lijkt veel erger dan het is. Dat bloed is van jou, niet van mij. Het kwam door de beugel in je mond. Daardoor ben je gaan bloeden en dat bloed is op mijn broek gekomen en heeft die vlek veroorzaakt.’

Ik zeg niks en kijk alleen maar.

‘Christa, kijk niet zo schuldig en verdrietig. Jij kon er niets aan doen. Weet je dat ik heel trots op je ben? Je had al je papieren al klaarliggen, je tas was al ingepakt en stond klaar. Je moeder kon die zo meenemen en nu is alles hier bij jou. Zo gaat dat met iemand die zo netjes en opgeruimd is als jij,’ zegt hij met een glimlach.

Ik kijk naar hem. Hij kust me. Ik wil meer weten, maar ik ben zo moe.
'Doe je ogen maar dicht en rust maar uit. Ik blijf bij je. Later vertel ik meer.'

's Middags zitten Géor, mijn ouders en ik in mijn kamer en komt de arts binnen.

'Hallo, allemaal!' groet ze en dan richt ze zich tot mij.

'Christa, snap je wat je vandaag allemaal te horen hebt gekregen?'

'Nee, of maar heel weinig. Ik kan me niets herinneren van wat er allemaal is gebeurd.'

'Het heeft te maken met je lever. Door de levercirrose kon je de hoeveelheid eiwitten niet meer verwerken. Als dat gebeurt, komt er ammoniak vrij in je bloed en dat wordt naar je hersenen gepompt. Je hebt geluk gehad, want dat kan ook tot een coma leiden. Je hebt dit al eens in een mindere vorm meegemaakt toen je in het ziekenhuis in Utrecht lag. Daar hebben de artsen ontdekt dat je lever erg ziek is en dat je ooit een levertransplantatie nodig zou hebben. Wat je nu is overkomen mag niet nog eens gebeuren. We gaan je deze week onderzoeken zoals we al hadden gepland, maar we gaan verder: we gaan je helemaal doorlichten en alles in kaart brengen, zodat je groen licht kunt krijgen voor de transplantatie.'

'Maar we gaan volgende maand trouwen,' reageer ik.

'Het komt wel goed, maar eerst moeten we alles goed in kaart brengen. Daarna kijken we weer verder.'

Als de arts is vertrokken, praten we er nog even over door, maar als mijn ouders zien dat het me teveel wordt, staan ze op om te vertrekken.

De eerste dagen na de vergiftiging slaap ik veel. Ik heb pijn in mijn lichaam en douchen is erg vermoeiend.

Als ik even rustig op bed zit, wordt er geklopt.

'Ben jij Christa?' vraagt een onbekende vrouw.

'Ja, dat klopt,' antwoord ik.

‘Kijk eens aan,’ zegt ze en ze houdt een paar witte sokken omhoog. ‘Dit zijn jouw sokken. Toen je maandagavond werd binnengebracht, had ik dienst. Je hebt meerdere spuiten met laxeermiddel gekregen en we waren enorm blij dat dit goed werkte. Ik heb je sokken weten te redden en ze in een teiltje biotex gedaan. Het leek me leuk om te zien hoe je echt bent, en daar zit je dan,’ zegt ze lachend.

‘Wat lief,’ zeg ik een beetje verlegen. ‘Dank je wel.’

We praten even over wat er allemaal is gebeurd en hoe het nu is. Dan zegt ze gedag.

‘Veel sterkte, meid. Fijn je even gezien te hebben.’

Glimlachend lig ik even later in bed. Wat een lief gebaar.

Later die week is mijn moeder bij me.

‘Mam, wil je me vertellen wat er allemaal is gebeurd?’

Ze kijkt me aan. Ze wil het eigenlijk niet, maar ze gaat er toch voor zitten.

‘Je was zondag al niet helemaal jezelf. De anderen en pa hadden het niet door en vonden dat ik overbezorgd was, maar ik wist heus wel wat ik zag. Ik weet niet of Géor het ook zag. En je maakte ruzie met pa.’

‘Waarover?’

‘Dat doet er niet toe. Ik weet het ook niet meer precies, want ik maakte me zorgen over je. Je ging naar bed. Later ben ik even bij je gaan kijken, maar toen sliep je al. Ik ben toen zelf ook naar bed gegaan, maar ik kon moeilijk in slaap komen. Uiteindelijk viel ik toch in slaap. Op een bepaald moment schrok ik wakker en stond jij in onze kamer aan de kasten te voelen.’

Ik schoot overeind. ‘Christa! Wat doe je?’ vroeg ik rustig, maar je antwoordde niet. Ik heb je terug naar bed gebracht en je als een klein kind ingestopt omdat je daar kennelijk behoefte aan had. Daardoor kreeg ik nog meer angst in mijn hart. Vanbinnen riep ik het uit naar God: ‘O Heer, help haar!’ Je was misselijk, dus heb ik ook een emmer

naast je bed gezet. ‘Ga maar lekker slapen,’ zei ik nog. Met een hart vol zorg ben ik weer terug naar bed gegaan.

Pa was nu ook bezorgd. Hij was ook meegelopen naar je kamer en zag dat je knuffels in de wasbak lagen. Dat had hij deze keer niet gedaan, al deed hij dat wel vaker om je te plagen omdat jij altijd alles precies op de goede plek wilt hebben staan. Je weet hoe hij is.’

Ik glimlach even en knik.

‘Na een tijdje hoorde ik je overgeven. Snel sprong ik mijn bed uit en wat ik toen zag...’ Ze slikt en kijkt me verdrietig aan.

‘Chris, je was zo in de war. Je zat over te geven, maar je had niet de emmer onder je gezicht, maar een kussentje dat altijd op je bed ligt. Net alsof dat de emmer was. Je bed en jijzelf zaten er helemaal onder. Pa en ik hebben alles verschoond en daarna heb ik je weer als een klein meisje ingestopt. Het was een lange nacht voor ons. Ik telde de minuten en hield mijn oren gespitst of ik iets uit je kamer hoorde.

Toen het eindelijk ochtend werd, heb ik meteen de dienstdoende huisarts gebeld. Helaas was dat niet onze eigen huisarts. Gelukkig kwam de dokter wel meteen en toen hij naar boven liep zei pa tegen hem dat hij je niets mocht geven. Hij keek ons aan en zei: ‘Wie is hier nou de dokter?’

Je vader kwam voor je op. ‘Mijn dochter heeft een zieke lever, dus ze krijgt niets naar binnen wat haar lever moet verwerken.’ De huisarts reageerde hier verder niet op. Hij keek naar jou en vroeg je het een en ander, maar je antwoorden waren onduidelijk.’

‘Wat gaf ik dan voor antwoorden?’

Ma kijkt me aan. ‘Oranje.’ Op elke vraag gaf je als antwoord: ‘Oranje.’ Ze haalt haar schouders op.

Vol ongeloof luister ik. Niets kan ik me ervan herinneren. Ma vertelt verder.

‘Inmiddels had ik ook Géor (ze glimlacht als ze zijn naam noemt) en onze eigen huisarts gebeld. Het was intussen acht uur en ik was nog steeds in paniek. Géor kwam onmiddellijk. Onze huisarts adviseerde

ons om contact op te nemen met het ziekenhuis, hier in Groningen. Dat heb ik dus gedaan. Zowel de huisarts als de mensen in het ziekenhuis hebben de ambulance gebeld, dus kwamen er twee. Gelukkig maar!’

Ma’s ogen vullen zich met tranen. Ze slikt.

‘Jij wilde helemaal niet mee, Chris. Je vocht alsof je leven ervan afhing. Je sloeg, beet, schopte en schreeuwde alles bij elkaar. Je vocht in je eentje tegen vier ambulancebroeders, pa en Géor en ze kregen het niet voor elkaar je uit bed te halen. Het was zo’n toestand. Anneke en ik konden alleen maar huilen.’

Ik zie het verdriet van mijn moeder, ook al houdt ze zich sterk.

‘Uiteindelijk heeft Géor je met veel moeite op de brancard gekregen. Hij haalde je dekbed van je af. Daarop stapte jij boos uit bed en toen is hij op je gedoken en vielen jullie op de brancard. Je schopte en beet naar iedereen, dus hebben ze je moeten vastbinden. Géor ging met je mee in de ambulance.’

Ik knik. ‘Ja, dat weet ik. Toen ik heb ik hem gebeten.’

‘Ja, dat is zo. Pa en ik gingen met de auto achter jullie aan. Op een bepaald moment begon de ambulance heen en weer te wiebelen en stopten ze onderweg. ‘Blijf maar in de auto,’ zeiden de broeders. Géor vertelde later dat je was losgekomen. Zoveel kracht had je.’

In het ziekenhuis vroegen ze aan mij of ze je weer mochten vastbinden. Ik heb gezegd dat ze je van top tot teen mochten vastbinden, zolang je maar veilig was en je de verpleging niet aan zou vliegen. Als wij of iemand anders iets aan je vroegen, probeerde je overeind te vliegen en werd je wild en onrustig. Ze hebben heel wat spuiten met laxemiddel achterin je keel gespoten. Je moest zo snel mogelijk al die afvalstoffen kwijt. Daarna hebben ze je naar de ic gebracht.’

‘Ah, en vandaag kwam die verpleegster mijn gewassen sokken terugbrengen.’

‘Ja, dat was lief van haar. Ze wilde zien wie je echt was, niet diegene die daar vastgebonden op een bed lag.’

Mijn broer Jan en zijn vrouw Jolanda komen op dat moment binnen.

Lachend geven ze me een bos bloemen.

‘Mooie kleur hè? Oranje! We dachten dat je dat wel mooi zou vinden, of herinner je je niets meer van dat oranje?’

‘Nee, ik herinner me er niets meer van, maar ma heeft het me net allemaal verteld. Ze zijn mooi hoor, dank jullie wel.’

Gelukkig gaan ze samen met mijn moeder snel weer weg om iets te eten, zodat ik weer even kan rusten. Mijn hoofd maalt maar rond en graaft diep. Gek dat ik me er helemaal niets meer van kan herinneren. Misschien komt het nog terug, maar het voelt raar. Ik mis een complete dag waarop er van alles is gebeurd.

Geestelijk voel ik me heel erg vermoeid, maar lichamenlijk nog meer. Mijn hele lijf doet pijn. Nu ik zoveel heb gehoord over wat er is gebeurd, begrijp ik wel dat ik overal pijn voel. Een verpleegster legt uit dat als je zelf niet meer beseft dat je iemand pijn doet er oerkrachten in je los kunnen komen waardoor je heel erg sterk kunt zijn. Na het verhaal van mijn moeder geloof ik dat onmiddellijk.

Ik krijg allerlei onderzoeken naar mijn lever en andere organen. Omdat mijn lever zo ziek is, worden sommige functies van de lever overgenomen door andere organen of worden die organen zo belast dat die ook goed in de gaten moeten worden gehouden. Mijn arts legt het zo uit: ‘Je lever is eigenlijk een soort stad waar al het verkeer (je bloed) doorheen moet. Maar door een brand (levercirrose) krijg je overal opstoppingen in de wegen door die stad (de aderen). Je bloed gaat dan andere wegen zoeken maar sommige van die ‘wegen’ zijn daar niet voor bedoeld en raken verzwakt. Een groot aantal aderen om jouw lever heen staan onder spanning. Die moeten we in kaart brengen en ervoor zorgen dat je bloed kan blijven doorstromen en er geen nieuwe bloedingen ontstaan.’

Verder moeten al mijn vier verstandskiezen worden getrokken. Er bestaat namelijk een kans dat deze na de transplantatie ontstekingen kunnen veroorzaken. Dat kan levensgevaarlijk zijn. Het trekken van die kiezen is spannend want de stolling van mijn bloed is ook niet in orde.

Daarnaast ben ik bang voor de tandarts. Ik heb minder moeite met alle andere onderzoeken, hoe naar ze ook zijn.

Uit de onderzoeken blijkt dat mijn lever er nog slechter aan toe is dan gedacht. Ik houd veel vocht vast in mijn lichaam; zelfs achter mijn longen zit vocht. Naast de eiwitbeperking krijg ik nu ook vochtbeperking. Dat is best een ding, want elk slokje en elk stukje fruit moet worden genoteerd. Dat vind ik best moeilijk en stiekem drink ik 's nachts af en toe wat water, totdat mijn arts vertelt dat als het vocht niet afneemt, ze het gaan aanprikken en wegzuigen omdat het achter mijn longen zit. Daar schrik ik toch wel van. Ik ben al best wat gewend, maar als ze met een naald vocht uit mijn lichaam gaan trekken, dat lijkt me toch niet echt fijn. Dus stop ik met mijn nachtelijke slokjes water.

Na een aantal dagen verhuis ik van mijn eenpersoonskamer naar een vierpersoonskamer. Ik kom bij twee andere vrouwen en een man te liggen. Het is in het oude academische ziekenhuis in Groningen met allerlei verschillende gebouwen. Als je voor een onderzoek naar een andere locatie moet, dan word je met een soort ambulance opgehaald en ernaartoe gebracht. Op de kamer is het best gezellig. Het klikt goed met de twee andere vrouwen. Van hen hoor ik dat andere patiënten dachten dat ik een drugsverslaafde was met een overdosis of een bad trip, of zoiets. Ik was er in ieder geval slecht aan toe, dat was wel duidelijk. Kennelijk komen zulke dingen hier wel vaker voor.

Mensen denken altijd ook maar wat. Toen ik vijf jaar geleden in het ziekenhuis in Utrecht werd opgenomen, dachten de mensen dat ik leukemie had, terwijl ik daar met een lichtere vorm van leververgiftiging lag.

Er komt een verpleegster binnen.

‘Morgen komt de verpleegkundige langs die je gaat informeren over de levertransplantatie. Dan krijg je precies uitgelegd wat er allemaal gaat gebeuren en krijg je een pieper.’

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via de webshop op www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.
Zie ook onze andere uitgaven op de website.

Mijn leven overhoop | Christa Tomassen-Heek
ISBN 9789083117379 | 364 pagina's | Paperback | € 20,95

 Triple
boeken

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK